

Uddrag af kapitel 2 ...

Mørket tog til så hurtigt, at det virkede unaturligt. På sekunder var der blevet så mørkt, at Elycia dårligt kunne se træerne, der stod langs alléen. Men nu begyndte små lys at glimte oppe i trækronerne, og inde mellem stammerne blussede et lille bål pludselig op, først her så der. Scarpia pejlede efter bålene, der blev flere og flere af dem, og snart kørte de ind i en stor lysning, der var omkranset af høje træer, med glitrende lys i kronerne og små bål inde mellem stammerne. Scarpia trak så pludseligt i tømmerne, at hestene pløjede jorden op. Her blussede de små bål også, og Elycia fik et glimt af en knoldet græsdækket jordvold, der lå ud til pladsen. Nu dukkede sortklædte folk frem inde fra mørket under træerne, andre firede sig ned fra trækronerne i de lange lianer. Det var folk, der lignede Lanotte, svartalfer med blege ansigter og gule øjne. Fra alle sider nærmede de sig vognen. Her i Klinteskovens sære mørke spillede lys og skygge i deres mørke gevandter og fik dem til at glitre, som var de badet i månelys. Og det skønt Månen selv var skjult bag skylaget, der hvilede over skoven. Inden de kom for nær, rejste Scarpia sig op i vognen og hævede sin stav. Øjeblikkeligt faldt alle svartalferne på knæ og hilste ham. En mand rejste sig snart igen, tændte en fakkel i et af de små bål og kom hen til Scarpia. Han førte sig med værdighed og var fornemt klædt i en lang kappe, der var slået til side, så man kunne se hans kofte, der var prydet med blanke sten. Totter af hans lange hår var snoet og omviklet med gule bånd. Elycia syntes, det lignede gul slangeham.

– Velkommen til Klinteskoven, hilste han med en hånd mod hjertet og vendte sig derpå mod Lanotte for at hilse hende med samme ærbødighed.

Flere svartalfer kom hen med tændte fakler og omringede vognen, så der blev lyst omkring Scarpia.

– Tak, Ramertin, vær selv hilset, svarede Scarpia med en passende høflighed i stemmen. – Der kommer athoraer hertil fra forskellige egne for at slutte sig til mig. De vil ankomme i løbet af aftenen. Sørg for, at her er mad og drikke, og at de får adgang gennem skoven.

– Hvad er løsenet, dine gæster kommer med?

– *"Tara-Marild til Svartfolkets konge"*!

Elycia kneb læberne sammen. Scarpia var åbenbart overbevist om, at han kunne lokke hende til at røbe Tara-Marilds gemmested. Ramertin smilede anerkendende, da han hørte det sejr sikre løsen.

– Jeg vil sende min mest betroede tjener.

Han kastede et nysgerrigt blik op på Scarpias passager, og pludselig stirrede han på Elycia, som om han ikke troede, hvad hans gule øjne så. Scarpia satte spidsen af sin stav mod svartalfens bryst.

– Lige en ting mere, Ramertin, sagde han. – Jeg vil ikke have, at I fortæller athoraerne, hvem pigen er. Jeg skal nok selv afgøre, hvornår tiden er inde! Ramertin bukkede let.

– Du viser os stor tillid, Scarpia, jeg står inde for mit folk.

Han vinkede en tjener hen og bad ham udføre Scarpias ordre. Derefter talte Scarpia til Elycia. – Jeg overlader dig til Lanotte i nat. Lad være med at spille dine kræfter på at forsøge at flygte. Her i skoven kan du ikke skjule dig for nogen eller noget, og du finder aldrig selv en vej ud. Du har ingen gavn af din fløjte, for vindene kommer ikke her i Klinteskoven. Men jeg foretrækker alligevel, at du afleverer fløjten til mig, før vi skilles.

Han rakte hånden frem for at tage imod. Elycia havde for længst regnet ud, at han ville tage fløjten fra hende. To gange havde hun blæst i den for at undslippe ham, og begge gange havde den trumfet ham med en styrke, der var ham langt overlegen. Men uanset om hun kunne bruge den her i skoven eller ej, ville hun

ikke af med den. Den var ikke større end hendes lillefinger og kunne med lethed være i hendes lomme. Nu gjaldt det om, at Scarpia ikke fattede mistanke. Hendes håb var, at han kun havde bemærket den kraft, der var i fløjten, og ikke fløjtens størrelse.

Tøvende lod hun en hånd glide ned til sit bælte for at give ham indtryk af, at den var lang som en kniv, og at det var dér, hun havde den. Hun lod, som om hun febrilsk søgte med hånden langs bæltet, og imens gled den anden hånd lynhurtigt ned i lommen og fik fat i den lille fløjte. Fingernem, som hun var, holdt hun den skjult i håndfladen og udstødte et jammerskrig, der var en stor skuespiller værdigt.

– Den er væk! Jeg havde den i mit bælte! hun lagde en panikagtig gråd i stemmen og blev ved med at søge. – Jeg har tabt den ... jeg har tabt den!

Grædende slog hun hænderne for ansigtet. Og samtidig stak hun lynhurtigt den lille fløjte i munden.

– Rejs dig!

Scarpia råbte utålmodigt ad hende. Hun lukkede munden om fløjten, rejste sig og holdt armene ud til siderne, mens Scarpia følte langs hendes bælte og op ad ryggen, hen over armene og ned over brystet, mærkede efter på hendes lommer, lod hænderne glide ned langs hendes ben og klemte uden på de lange støvler.

Han trak Skjælm op af skeden og vendte og drejede det sløve, ufarlige knivsblad. Men en hånlig fnysen stak han kniven tilbage i hendes bælte. Elycia måtte gøre sig umage for ikke med sit ansigtsudtryk at afsløre, at han begik en alvorlig fejl.

– Tøm lommerne!

Lydigt tømte hun bukselommerne. I den ene lå nøglen til Vulvikkas have, og i den anden havde hun ravklumpen, som hun havde fået af Michael. Scarpia undersøgte begge dele, men lod dem ligge på sædet.

– Tag støvlerne af!

Hun trak begge støvler af. Scarpia vendte dem, stak hånden ned i hver af dem og rystede dem. Men han fandt ingen fløjte.

– Jeg håber ikke for dig, at du er lige så skødesløs, når det gælder Tara-Marild, advarede han og kastede støvlerne for hendes fødder. – Tør øjnene, det ligger ikke til din familie at græde over sin skæbne.

Elycia trak den ene støvle på, gned øjne og næse og spyttede fløjten ud i hånden. Hurtigt dumpede hun den ned i støvlen og lod foden glide efter, så fløjten fik en sikker plads under svangen.

– Må jeg beholde mine ting? spurgte hun og pegede på nøglen og ravklumpen.

Scarpia tog nøglen og stak den inden for sin kappe. Den fik hun ikke tilbage.

– Du kan beholde dit rav! Det kan du umuligt bruge til illusioner. Klumpen er jo ikke slebet i form af nogen som helst figur! Jeg formoder, at det var drengen og ikke dig, der lavede den fremragende illusion i Østerled!

Elycia lukkede hånden om ravet og ønskede, at hun aldrig havde haft det. Nu vidste Scarpia, at "drengen" var mere end almindeligt god til illusioner.